

Maak kennis met Luuk, 12 jaar.

Luuk (12 jaar) woont samen met zijn oudere broertje Max (15 jaar) en zijn twee ouders in Oirschot. Luuks ouders hebben een erg proactieve houding en wanneer het om het welzijn van hun kind gaat, zetten zij door. Luuk heeft een vrij zware vorm van dyslexie. Daarom komt hij al vanaf groep 3 niet goed mee op school. Hoewel zijn ouders merken dat hij minder goed leest en schrijft dan zijn broertje op die leeftijd, denken zij eerst dat hij wat later is in de ontwikkeling. Ook vanuit school merkt niemand op dat Luuk erg achterloopt totdat de ouders zelf aan de bel trekken tijdens een oudergesprek. De ouders hebben het idee dat school hier beter op had moeten letten en vinden het jammer dat het traject zo laat gestart is.

Na aanmelding van school in groep 4 komen zij bij een zorgorganisatie die dyslexieonderzoek en -behandeling aanbiedt. Deze organisatie ontzorgt hen meteen en neemt de aanmelding, het contact met de gemeente en het contact met school op zich. Daarna gaat Luuk gedurende 1,5 jaar een intensief dyslexiebehandelingstraject in, waarvoor de aanmelding wederom door de zorgorganisatie geregeld wordt. Vanuit de gemeente ontvangen zij alleen een brief dat de behandeling goedgekeurd is. Dit verbaast hen. Gedurende het traject staat de zorgorganisatie in nauw contact met Luuks hulpverlener om de voortgang te bespreken. De hulp past goed en Luuk maakt sprongen vooruit. Na 1,5 jaar kan Luuk alleen verder. Dat de deur van de hulpverlener bij nood nog altijd voor hen openstaat, ervaren zij als zeer prettig.

Na bijna 2 jaar zonder hulp gaat het eind 2021 niet goed met Luuk (nu 11 jaar). Door corona zit hij al lange tijd thuis en hij voelt zich niet lekker in zijn vel. Zijn ouders maken zich ernstige zorgen. Ze herinneren zich dat de dyslexiebehandeling door de gemeente betaald werd en komen zo na een simpele zoekopdracht bij WIJzer terecht.

Ze nemen contact op met WIJzer, maar door de kerstvakantie kan een eerste gesprek pas over twee weken plaatsvinden. De ouders ervaren hier het gevoel dat ze tegen een muur aanlopen, een gevoel van onbegrip. 'Er was acuut hulp nodig, dan is twee weken te lang.' Moeder besluit zelf initiatief te nemen en contact op te nemen met een zorgorganisatie die psychologische hulp biedt die volgens haar goed bij Luuk past. Later hoort ze van WIJzer dat dit totaal niet de bedoeling is. Hier had ze niet bij stilgestaan: 'de vorige keer verliep de indicatie en het contact met de gemeente ook via de hulporganisatie.'

De zorgorganisatie ziet de ernst van de situatie in en neemt contact op met WIJzer. Een indicatie wordt heel snel geregeld en Luuk kan starten bij de zorgorganisatie. De ouders ervaren een gevoel van opluchting: 'het komt goed, er is in ieder geval hulp voor ons.' De verwachting is dat Luuk de hulp maar kortdurend nodig zal hebben. WIJzer geeft aan dat een gesprek niet meer nodig is. De ouders vinden het jammer dat WIJzer nu geen goed beeld van Luuk heeft.

We zijn nu een jaar verder en Luuk lijkt de hulp toch langer nodig te hebben dan vooraf verwacht. Nu ook een herindicatie dichterbij komt, heeft WIJzer aangegeven toch graag een gesprek met de ouders te willen voeren. Het is voor hen niet helemaal duidelijk met wie dit gesprek gevoerd gaat worden (zij weten niet wie hun consulent is) en waar het gesprek precies over gaat (dit is aan de telefoon verteld, maar dit zijn ze daarna vergeten). Wel zijn ze erg blij eindelijk met WIJzer in gesprek te gaan en ervaren ze het initiatief van WIJzer om een gesprek in te plannen als erg prettig.

Inzichten

Wat gaat goed

- Beide keren dat de ouders zelf geen contact met WIJzer hadden, verliep de aanmelding prettig, snel en goed.
- Over de verschillende soorten ontvangen zorg zijn de ouders tevreden. De hulp is passend en leidt daarom tot de juiste resultaten.
- Hoewel de ouders zelf geen contact hebben gehad met WIJzer, herinneren zij zich de rol van de gemeente in het dyslexietraject. Hierdoor nemen de ouders bij een volgende hulpvraag direct contact op met de gemeente.

- Na afloop van de dyslexiebehandeling vinden de ouders het spannend om zonder hulp door te gaan. Het is dan fijn dat er, zeker aan het begin, ervaren wordt dat er bij vragen nog contact opgenomen kan worden.

Wat kan beter

- Bij aanmeldingen via externe partijen (school, zorgorganisatie, huisarts) waarbij geen gesprek met WIJzer gevoerd wordt, blijft de gemeente uit beeld. Aan de ouders wordt door deze partijen niet precies uitgelegd hoe het proces in elkaar steekt en wat de rol van de gemeente is. Er is bij de ouders onduidelijkheid over hun rol en verbazing bij het ontvangen van brieven.

- Omdat er vanuit de ouders hoge nood ervaren werd, gingen zij op eigen initiatief buiten de 'normale toegang' om. Het was voor de ouders niet duidelijk dat dit niet de bedoeling is, mede omdat de rol van de gemeente in het vorige traject niet duidelijk aan hen is uitgelegd.

- Het dyslexiebehandelingstraject werd als lang en intensief ervaren. Ouders geven aan: 'het zal niet voor iedere ouder mogelijk zijn. Maar goed, het was nou eenmaal nodig en wij zijn van tevoren gevraagd of wij bereid waren en hem konden helpen.'

